

ASPIRIT ANIMALS™

Brandon Mull

Vechten voor je leven

Vertaald door Maria Postema

LEOPOLD / AMSTERDAM

Briggan

Als hij had mogen kiezen, had Conor op de belangrijkste verjaardag van zijn leven niet in de kamer van Devin Trunswick gestaan om hem te helpen met aankleden. Heel eerlijk gezegd zou hij Devin Trunswick uit zichzelf nooit met ook maar iets geholpen hebben.

Maar Devin was de oudste zoon van Eric, graaf van Trunswick, en Conor was de derde zoon van Fenray, schaapherder. Fenray had hoge schulden bij de graaf en Conor moest helpen die schulden af te lossen door als Devins bediende te werken. De regeling was een jaar geleden ingegaan en zou nog minstens twee jaar duren.

Conor moest alle rottige haakjes aan de achterkant van Devins jas stuk voor stuk goed vastmaken, anders kwamen de plooiën scheef te hangen en dat zou hij dan nog weken moeten aanhoren. De mooie stof was meer voor de sier dan praktisch. Conor wist zeker dat Devin in een zware storm veel liever een eenvoudigere, stevigere jas zou hebben. Eentje zonder haakjes. Eentje die hem misschien zowaar warm zou houden.

‘Ben je eindelijk klaar met dat gehannes daarachter?’ vroeg Devin geërgerd.

‘Mijn excuses dat het zo langzaam gaat, meneer,’ antwoordde Conor. ‘Uw jas heeft achtenveertig haakjes. Ik maak net het veertigste vast.’

‘En hoeveel dagen gaat het nog duren? Ik ben al bijna bejaard! Volgens mij zuig je die getallen gewoon uit je duim.’

Conor beet op zijn tong. Hij had zijn hele jeugd schapen ge-

teld en kon waarschijnlijk een stuk beter rekenen dan Devin. Maar de zoon van een edelman tegenspreken leverde te veel ellende op, dat was het niet waard. Soms leek Devin hem expres uit te dagen. ‘Ik denk dat ik aardig in de buurt zat.’

De deur vloog open en Dawson, het jongere broertje van Devin, stormde de kamer in. ‘Devin, ben je nou nóg niet aangekleed?’

‘Ik kan er ook niets aan doen,’ protesteerde Devin. ‘Conor staat te suffen.’

Conor keek maar heel even op toen Dawson binnenkwam. Hoe sneller die haakjes vastzaten, hoe eerder hij zichzelf kon gaan voorbereiden.

‘Is Conor in slaap gevallen?’ riep Dawson giechelend. ‘Wat zeg je toch altijd fascinerende dingen, broer.’

Conor moest een grijns onderdrukken. Dawson was een enorme kletsmajoor. Meestal vond Conor hem irritant, maar soms kon hij ook best grappig zijn. ‘Ik ben wakker, hoor.’

‘Is het nu eindelijk klaar?’ klaagde Devin. ‘Hoeveel moet je er nog?’

Conor had zin om ‘twintig’ te zeggen. ‘Vijf.’

‘Denk je dat je een totemdier zult oproepen, Devin?’ vroeg Dawson.

‘Dat lijkt me wel,’ antwoordde Devin. ‘Grootvader heeft een mangoest opgeroepen, en vader kreeg een lynx.’

Vandaag was de Nectarceremonie van Trunswick. Over minder dan een uur zouden alle kinderen uit het dorp die deze maand elf werden om de beurt proberen een totemdier op te roepen. Conor wist dat sommige families vaker een beestenband smeedden dan anderen. Maar ook met zo’n bekende achternaam als die van Devin was het nooit zeker dat je een totemdier kreeg. Vandaag zouden slechts drie kinderen de Nectar drinken en de kans was groot dat er bij geen van hen iets zou gebeuren. Het was in elk geval niet iets om van tevoren al over op te scheppen.

‘Welk dier denk je dat je krijgt?’ vroeg Dawson.

‘Geen idee,’ zei Devin. ‘Wat denk jij?’

‘Een eekhoorn,’ voorspelde Dawson.

Devin deed een uithaal naar zijn broer, die gierend van het lachen wegrende. Dawson was minder formeel gekleed dan zijn oudere broer en kon zich makkelijker bewegen. Toch kreeg Devin hem al snel te pakken; hij haakte Dawson pootje en drukte hem tegen de grond.

‘Ik denk eerder een beer,’ zei Devin terwijl hij zijn elleboog met een draaiende beweging in de borst van zijn broertje duwde. ‘Of een katachtige, net als vader. Dan laat ik hem meteen een hapje van jou nemen.’

Conor probeerde geduldig te blijven wachten. Het was niet aan hem om zich ermee te bemoeien.

‘Misschien krijg je wel helemaal niets,’ zei Dawson dapper.

‘Dan word ik gewoon de graaf van Trunswick, en dus ook jouw meester.’

‘Niet als jij eerder doodgaat dan vader.’

‘Ik zou maar een beetje op mijn woorden passen als ik jou was, tweede zoon.’

‘Ik ben blij dat ik jou niet ben!’

Devin verdraaide Dawsons neus tot Dawson begon te jammeren, en toen stond hij op en klopte zijn broek af. ‘Mijn neus is in elk geval niet beurs.’

‘Conor gaat vandaag ook de Nectar drinken!’ joelde Dawson. ‘Misschien roept hij wel een totemdier op.’

Conor probeerde zichzelf onzichtbaar te maken. Hoopte hij dat er een totemdier naar hem toe zou komen? Ja, natuurlijk! Wie zou dat niet hopen? Hij kon er niets aan doen. Op een vage achteroudoom tientallen jaren geleden na was het in zijn familie nog nooit iemand gelukt, maar dat wilde niet zeggen dat het niet zou kunnen.

‘Tuurlijk.’ Devin grinnikte. ‘En de dochter van de smid krijgt zeker ook een dier.’

‘Je weet het maar nooit,’ zei Dawson terwijl hij rechtop ging zitten en over zijn neus wreef. ‘Conor, wat voor dier zou jij graag willen?’

Conor staarde naar de vloer. Een edele had hem rechtstreeks iets gevraagd, dus hij moest antwoord geven. ‘Ik hou van honden. Ik zou wel een herdershond willen.’

‘Tjonge, wat origineel!’ Devin lachte. ‘De schaapherder droomt ervan een herdershond op te roepen.’

‘Honden zijn leuk,’ zei Dawson.

‘En saai,’ zei Devin. ‘Hoeveel honden hebben jullie, Conor?’

‘Mijn familie, bedoelt u? Tien, de laatste keer dat ik ze geteld heb.’

‘Wanneer heb je je familie voor het laatst gezien?’ vroeg Dawson.

Conor probeerde zijn stem niet te laten trillen. ‘Meer dan een halfjaar geleden.’

‘En komen ze vandaag?’

‘Ik denk wel dat ze het zullen proberen. Het hangt ervan af of ze weg kunnen of niet.’ Hij wilde niet laten merken dat hij het heel erg zou vinden als ze het niet zouden redden.

‘Nou, reuzespannend voor je,’ snoof Devin. ‘Hoeveel haakjes nog?’

‘Drie.’

Devin draaide zich om. ‘Ik ben klaar met dat getreuzel. Straks komen we nog te laat.’

Op het plein had zich een indrukwekkende menigte verzameld. Het gebeurde niet elke dag dat de zoon van een belangrijke edelman een totemdier probeerde op te roepen. Iedereen was op het evenement afgekomen: zowel burgers als edelen, van jong tot oud. Muzikanten maakten muziek, soldaten paradeerden en

een marskramer verkocht gesuikerde noten. Er was zelfs een tribune neergezet voor de graaf en zijn familie. Het leek wel alsof er een feestdag was afgekondigd, vond Conor. Een feestdag voor iedereen behalve hem. Het was een koude, heldere dag. De groene heuvels waarin Conor op dit moment liever zou rondwalen lagen in de verte achter de blauwe daken en schoorstenen van Trunswick.

Conor was bij een paar Nectarceremonies geweest. Hij had nog nooit meegemaakt dat er een totemdier werd opgeroepen, maar hij wist dat het op dit plein de afgelopen elf jaar meerdere keren was gebeurd. De ceremonies die hij had bijgewoond waren lang niet zo feestelijk geweest. Ze waren veel minder drukbezocht. En er waren al helemaal niet zo veel dieren naartoe gebracht.

Veel mensen geloofden dat de kans op het oproepen van een totemdier groter was als er allerlei verschillende dieren bijeen werden gebracht. Als dat echt zo was, zou Devin wel eens geluk kunnen hebben. Naast de vele huisdieren zag Conor op het plein ook kooien vol vogels met exotische verentooien, herten en elanden achter een omheining, diverse opgesloten katachtigen, drie dassen in een hok en een zwarte beer die met een ijzeren halsband aan een paal geketend was. Er was zelfs een dier dat Conor alleen maar uit verhalen kende: een enorme kameel met twee wollige bulen.

Toen Conor naar het midden van het plein liep voelde hij zich een beetje opgelaten door al die toeschouwers. Hij wist niet goed wat hij met zijn handen aan moest. Zou hij zijn armen over elkaar slaan of ze langs zijn zij laten bungelen? Terwijl hij de intimiderende mensenmassa afspeurde, sprak hij zichzelf moed in met de gedachte dat de meeste ogen toch op Devin gericht waren.

Plotseling zag Conor zijn moeder zwaaien. Zijn oudere broers stonden naast haar, net als zijn vader. Ze hadden zelfs Soldaat meegenomen, Conors lievelingshond.

Ze waren er allemaal! Bij het zien van zijn familie ebde een deel van de spanning weg en verlangde hij opeens naar huis – naar velden om door te zwerven, beekjes om in te zwemmen, bossen om te verkennen. Thuis had hij eerlijk werk gedaan, in de buitenlucht: houthakken, schapen scheren, de honden voeren. Hun huis was klein maar knus, heel anders dan het kolosale, tochtige kasteel van de graaf. Conor zwaaide even naar zijn moeder.

De toekomstige graaf van Trunswick ging voorop naar een bank midden op het plein. Abby, de dochter van de smid, zat al te wachten, stilletjes en overdonderd. Ze had overduidelijk haar mooiste kleren aan, die alsnog lachwekkend gewoontjes waren vergeleken met zelfs maar de simpelste jurk van de moeder of zus van Devin. Conor wist dat hij er naast Devin ook heel eenvoudig uitzag.

Voor de bank stonden twee Groenmantels. Conor herkende de vrouw, Isilla, met haar glanzende grijze haar opgestoken boven haar bleke gezicht. Haar puttertje Frida zat op haar schouder. Isilla leidde de Nectarceremonies al jaren. Ze had de Nectar destijds ook aan zijn beide broers gegeven.

De andere Groenmantel was een onbekende man, lang en gespierd, met brede schouders en een gezicht dat net zo verweerd was als zijn mantel. Zijn huid was donkerder dan die van de mensen om hem heen, alsof hij uit het noordoosten van Nilo of het zuidwesten van Zhong kwam; een ongewone verschijning hier midden in Eura. Zijn dier was niet zichtbaar, maar Conors oog viel op de rand van een tatoeage die kronkelend onder de mouw van de man verdween. Er ging een golf van opwinding door hem heen. Het betekende dat het totemdier van de vreemdeling momenteel op zijn arm lag te slapen.

Abby stond op en maakte een buiginkje toen Devin bij de bank was. Hij nam plaats en gebaarde dat Conor hetzelfde mocht doen. Conor en Abby gingen zitten.

Isilla stak haar handen omhoog om het publiek tot stilte te manen. De onbekende man deed een paar stappen achteruit zodat zij alle aandacht kreeg. Conor vroeg zich af waarom de man erbij was. Het had zeker ook weer iets met de hoge status van Devin te maken, net als alle andere pracht en praal.

Op doordringende toon zei Isilla: 'Hoort allen, inwoners van Trunswick! Wij zijn hier vandaag bijeen om de heiligste rite van heel Erdas uit te voeren, in het aangezicht van mens en dier. Een verbond tussen die twee maakt beide sterker, en vandaag zal blijken of de Nectar tot zo'n verbond zal leiden bij een van deze drie kandidaten: heer Devin Trunswick, Abby, dochter van Grall, en Conor, zoon van Fenray.'

Op Devins naam volgde hard gejuich, maar dat verstomde vrijwel meteen bij de namen van de anderen. Conor probeerde onbewogen te blijven zitten. Hij moest gewoon rustig afwachten, dan was het straks allemaal weer voorbij. Devin zou de Nectar als eerste drinken: de ereplek. Er werd algemeen aangenomen dat degene die tijdens een ceremonie als eerste de Nectar dronk, de meeste kans maakte een totemdier op te roepen.

Isilla bukte zich om een veldfles te pakken met een stop erop. Het leer was bewerkt met ingewikkelde patronen. Ze hield de fles hoog boven haar hoofd om hem aan het publiek te laten zien en haalde toen de stop eraf. 'Devin Trunswick, kom naar voren.'

De menigte floot en klapte terwijl Devin op Isilla afliep en werd weer stil toen ze een vinger op haar lippen legde. Devin knielde voor Isilla, een zeldzaam tafereel. Euraanse edelen knielden alleen voor hogergeplaatste Euraanse edelen. De Groenmantels knielden voor niemand.

'Neem de Nectar van Ninani in ontvangst.'

Gespannen keek Conor naar de fles die aan Devins lippen werd gezet. Misschien werd dit wel de eerste keer dat hij zou zien hoe een totemdier werd opgeroepen uit het onbekende! Het kon haast niet anders of de Nectar zou zijn werk doen, met al die

beesten erbij. Conor vroeg zich af hoe het dier eruit zou zien.

Devin slikte. Isilla deed een stap achteruit. Een diepe stilte daalde neer over het plein. Met gesloten ogen hief Devin zijn gezicht naar de hemel. Er ging een moment voorbij. Iemand hoestte. Er gebeurde niets bijzonders. Verbijsterd keek Devin om zich heen.

Conor had gehoord dat een totemdier meteen na het drinken van de Nectar verscheen, en anders niet. Devin ging rechtop staan en draaide met speurende ogen een rondje om zijn as. Er leek niets aan te komen. De menigte begon te mompelen.

Isilla tuurde aarzelend naar de tribune en Conor volgde haar blik. De graaf zat met een grimmig gezicht op zijn troon, zijn lynx naast hem. Ondanks zijn totemdier had hij ervoor gekozen om de groene mantel niet te dragen.

Isilla keek achterom naar de onbekende Groenmantel, die een klein knikje gaf. ‘Dank je wel, Devin,’ zei ze op plechtige toon. ‘Abby, dochter van Grall, kom naar voren.’

Devin leek misselijk. Hij staaarde in de verte, maar uit zijn houding bleek hoe vernederd hij zich voelde. Hij wierp een tersluikse blik op zijn vader en sloeg zijn ogen neer. Toen hij weer opkeek had hij een boze uitdrukking op zijn gezicht; zijn schaamte ging over in woede. Conor wendde zijn ogen af, bang dat hij de aandacht van Devin op zichzelf zou vestigen.

Abby dronk de Nectar en zoals Conor al had verwacht gebeurde er niets. Ze liep terug naar de bank.

‘Conor, zoon van Fenray, kom naar voren.’

Conor kreeg kriebels in zijn buik toen hij zijn naam hoorde. Nu zelfs Devin geen dier had opgeroepen, was de kans dat er bij Conor iets zou gebeuren wel heel erg klein. Maar je wist het nooit. Er waren nog nooit zo veel ogen op hem gericht geweest. Conor kwam overeind en probeerde niet aan de mensen te denken door alleen naar Isilla te kijken. Het lukte niet echt.

Het was hoe dan ook spannend om er eindelijk achter te ko-

men hoe de Nectar smaakte. Zijn oudste broer had het met zure geitenmelk vergeleken, maar Wallace vond het altijd leuk om hem te pesten. Zijn andere broer, Garrin, vond dat het naar appelcider smaakte. Conor likte zijn lippen af. Hoe het ook smaakte, met het proeven van de Nectar kwam er officieel een eind aan zijn kindertijd.

Conor knielde voor Isilla. Ze keek met een vreemd glimlachje op hem neer en er blonk nieuwsgierigheid in haar ogen. Had ze ook zo naar de anderen gekeken?

‘Neem de Nectar van Ninani in ontvangst.’

Conor zette de fles die hem werd voorgehouden aan zijn lippen. De Nectar was stroperig, als siroop, en heel zoet, als in honing gedrenkt fruit. De drank werd vloeibaarder in zijn mond. Hij slikte. Het was heerlijk! Hij had nog nooit zoiets lekkers geproefd.

Voordat hij nog een slokje kon nemen trok Isilla de fles terug. Meer dan één teug zou hij nooit proeven. Conor stond op om terug naar de bank te lopen toen een gloeiend, tintelend gevoel zich door zijn borst verspreidde.

Dieren begonnen te roepen. De vogels krijsten. De katten jankten. De beer brulde. De eland loeide. De kameel snoof en stampte.

De grond begon te beven. De lucht werd donker, alsof er op eens een wolk voor de zon was geschoven. Een felle flits doorboorde de schemering als een bliksemschicht, maar dichterbij dan Conor ooit had meegemaakt, zelfs nog dichterbij dan die keer dat hij had gezien hoe de bliksem boven op de heuvel die hij aan het beklimmen was in een boom sloeg.

De toeschouwers hapten naar adem en begonnen te roezemoezen. Conor was verblind door de flits en knipperde verwoed met zijn ogen om weer iets te kunnen zien. Warme tintelingen trokken vanaf zijn borst door zijn armen en benen. Het was allemaal heel raar, maar toch voelde hij zich opvallend gelukkig.

En toen zag hij de wolf.

Net als alle schaapherders in het gebied had Conor ervaring met wolven. Wolvenroedels hadden al heel wat schapen uit zijn kuddes te pakken gekregen. Wolven hadden in de loop der jaren drie van zijn lievelingshonden doodgebeten. Een van de voornaamste redenen dat zijn vader schulden had bij de graaf, was het feit dat hij door wolven vee was kwijtgeraakt. En dan was er natuurlijk nog die nacht twee jaar geleden, toen Conor en zijn broers het hadden moeten opnemen tegen een brutale roedel die geprobeerd had schapen te stelen uit de omheining op de hoge bergweide.

En nu stond de grootste wolf die hij ooit had gezien hier voor hem, zijn kop fier omhoog. Het was een prachtig beest, krachtig gebouwd, goed doorvoed en met de weelderigste grijs-witte pels die Conor zich kon voorstellen. Hij zag grote poten, scherpe klauwen, puntige tanden en schitterende, kobaltblauwe ogen.

Blauwe ogen?

In de hele geschiedenis van Erdas was er maar één wolf met zulke diepblauwe ogen.

Conor keek naar de Euraanse vlag die aan de tribune van de graaf hing. Briggan de Wolf, beschermdier van Eura, stond met schrandere, doordringende ogen op een helderblauw vaandel.

De wolf stapte rustig naar voren en bleef recht voor Conor staan. Daar ging hij zitten, als een afgerichte hond die zich aan zijn baasje onderwerpt. Zijn kop kwam tot ruim boven Conors middel. Conor zette zich schrap en vocht tegen de aandrang om achteruit te springen. Normaal gesproken zou hij voor dit dier op de vlucht slaan of heel veel misbaar maken. Hij zou met stenen gooien of een stevige stok pakken om zichzelf te verdedigen. Maar dit was niet zomaar een toevallige ontmoeting in de natuur. Zijn hele lijf zinderde, trilde haast, en honderden mensen keken toe. Deze wolf was uit het niets tevoorschijn gekomen!

De wolf keek met een zelfverzekerde blik naar hem op. Het

dier was groot en woest, maar leek zichzelf toch heel goed te kunnen beheersen. Conor vond het erg indrukwekkend dat zo'n roofdier hem met zo veel respect bejegende. Achter die blauwe ogen leek veel meer begrip te schuilen dan mogelijk was voor een dier. De wolf wachtte ergens op.

Conor stak een bevende hand uit en de warme, roze tong van de wolf streelde zijn handpalm. Hij leek wel elektrisch geladen, en het getintel in Conors borst hield onmiddellijk op.

Heel even voelde Conor zich dapperder, slimmer en opmerkzamer dan hij zich ooit had gevoeld. Hij rook de wolf met verscherpte zintuigen en op de een of andere manier wist hij dat het een mannetje was, en dat hij Conor als zijn gelijke zag. Toen was het vreemde moment van verhoogde waarneming weer voorbij.

Pas toen hij de blik op het gezicht van Devin Trunswick zag, drong het echt tot Conor door wat er zojuist was gebeurd. Nog nooit had Conor zo veel blinde woede en afgunst op zich gericht gevoeld. Hij had een totemdier opgeroepen!

En niet zomaar een totemdier. Een wolf. Er werden nooit wolven opgeroepen! Briggan de Wolf was een van de Koningsdieren geweest, en totemdieren waren nooit van dezelfde soort als een Koningsdier. Dat wist iedereen. Het gebeurde gewoon nooit.

En toch was het gebeurd. Het was overduidelijk en onverklaarbaar. Een volwassen wolf duwde zijn snuit tegen de handpalm van Conor. Een wolf met diepbouwe ogen.

Het verbouwereerde publiek was sprakeloos. De graaf leunde aandachtig naar voren. Devin kookte van woede en Dawson had een stomverbaasde grijns op zijn gezicht.

De vreemdeling in de groene mantel kwam naar voren en pakte Conor bij de hand. 'Ik ben Tarik,' zei de man zacht. 'Ik heb een heel eind gereisd om jou te vinden. Als je bij mij in de buurt blijft zal je niets overkomen. Ik wil je niet dwingen om onze eed af te leggen als je er nog niet klaar voor bent, maar je moet wel goed naar me luisteren. Er hangt heel veel van jou af.'

Conor knikte zwijgend. Het was allemaal te veel om te verwerken.

De onbekende Groenmantel hief Conors hand hoog in de lucht en zei met krachtige stem: 'Beste mensen van Trunswick! Het nieuws van deze dag zal door heel Erdas schallen! Briggan is teruggekomen in deze tijd van nood!'

Uraza

In een traag, gelijkmatig tempo sloop Abeke gebukt door het hoge gras. Ze zette haar voeten heel voorzichtig neer, zoals haar vader haar geleerd had, en kwam geruisloos dichterbij. Bij onverwachte bewegingen of geluiden zou haar prooi op de vlucht slaan. En als dit dier ontsnapte, had ze geen tijd meer om nog naar een ander op zoek te gaan.

De antilope boog haar kop om aan het gras te knabbelen. Het dier was nog jong, maar Abeke wist dat het veel sneller was dan zij. Als de antilope ervandoor ging, zou ze met lege handen thuiskomen.

Abeke bleef staan en legde een pijl op de pees van haar boog. Ze trok hem naar achteren en de boog kraakte. De antilope keek met een ruk op. De pijl trof doel en doorboorde het hart en de longen van het dier via de zijkant van het lichaam. De antilope wankelde even en zakte toen in elkaar.

Deze antilope was heel belangrijk voor het dorp van Abeke. Door de droogte was er maar weinig voedsel en omdat het er niet naar uitzag dat het de komende tijd zou gaan regenen, was elk kruimeltje eten meegenomen. Abeke knielde naast het gedode dier en zei zacht: 'Het spijt me dat ik je moest doden. Ons dorp heeft je vlees nodig. Ik heb je van dichtbij door je hart geschoten om je niet te laten lijden. Vergeef me alsjeblieft.'

Abeke keek op naar de strakblauwe hemel. De zon stond al hoger dan ze had gedacht. Hoe lang had ze de antilope achtervolgd? Gelukkig had ze een jong dier gevangen, licht genoeg om te kunnen dragen. Abeke zwaaide de antilope over haar schouders en ging op weg naar huis.

De zon brandde meedogenloos boven de zinderende bruine vlakke. De begroeiing was dor en droog, de struiken snakten slapjes naar water. In de verte stonden een paar eenzame apenbroodbomen, met dikke stammen en wijd uitlopende takken, wazig door de lucht die trilde van de hitte.

Abeke hield haar ogen en oren goed open. Mensen waren niet het lievelingskostje van grote katten, maar met deze voedselschaarste was het oppassen geblazen. En grote katten waren niet de enige dieren die de savanne van Nilo onveilig maakten. Iedereen die zich achter de omheining rond het dorp waagde, liep gevaar.

Hoe langer Abeke onderweg was, hoe zwaarder de antilope leek te worden. Maar ze was groot voor haar leeftijd en altijd al sterk geweest. Bovendien had ze ontzettend veel zin om haar buit aan haar vader te laten zien. Ze probeerde niet op de verzengende zon te letten.

In haar dorp waren het normaal gesproken de mannen die op jacht gingen. Vrouwen gingen bijna nooit in hun eentje op pad. Wat een verrassing zou deze antilope zijn! De perfecte manier om haar elfde naamdag te vieren.

Haar zus Soama was mooier dan zij. Soama kon beter zingen en dansen. Ze kon beter weven. Misschien kon ze zelfs wel beter met haar handen werken.

Maar ze had nog nooit een dier geschoten.

Iets meer dan een jaar geleden had Soama het dorp op haar elfde naamdag een kralenkled geschonken, met een afbeelding erop van reigers die over een meer vlogen. Veel mensen hadden gezegd dat ze nog nooit zoiets moois van zo'n jonge kunstenaar hadden gezien. Maar konden ze het kled eten als ze honger hadden? Zou het kraaltjesmeer hun dorst lessen? Zouden de nepreigers hun buik vullen?

Abeke kon een glimlach niet onderdrukken. Voor zover zij wist had er nog nooit een kind een stuk wild als naamdagsge-

schenk aangeboden. Het dorp had toch helemaal geen behoefte aan de zoveelste versierde kruik? Er was niet eens water om erin te doen. Aan haar cadeau had je tenminste iets.

Om niet gesnapt te worden door de uitkijkposten nam Abeke een geheime route naar haar dorp. Ze ging naar binnen op dezelfde plek waar ze ook naar buiten was gegaan: door de kapotte planken in de muur naast het ravijn. Ze moest er een lastig stukje voor klimmen, nog lastiger door het karkas op haar schouders, maar het lukte.

Ze was laat. Zonder op de starende blikken van de burenen te letten haastte Abeke zich naar huis. Net als de meeste andere woningen in het dorp was hun hut rond, met stenen muren en een kegelvormig rieten dak. Toen ze naar binnen stormde werd ze opgewacht door Soama, die er prachtig uitzag in een oranje omslagjurk en een met kraaltjes geborduurde sjaal. Abeke was zelf heus niet lelijk, maar qua schoonheid had ze het al lang geleden van haar zus verloren. En zij gaf nu eenmaal de voorkeur aan praktische kleren, en vlechtjes die je in een staart kon doen.

‘Abeke!’ zei Soama. ‘Waar bleef je nou? Weet vader al dat je terug bent?’

‘Ik was aan het jagen,’ legde Abeke trots uit, met de antilope nog steeds op haar schouders. ‘In mijn eentje.’

‘Ben je buiten het dorp geweest? Achter het hek?’

‘Waar zou ik anders een antilope vandaan moeten halen?’

Soama legde haar bruine hand over haar ogen. ‘Abeke, waarom doe je toch altijd zo raar? Je was ineens verdwenen. Vader was ontzettend ongerust! Straks ben je te laat voor je verbindingssritueel.’

‘Het komt heus wel goed,’ suste Abeke. ‘Ik zal heel erg opschieten. Ik ben niet zo pietluttig als jij. Wacht maar tot ze mijn mooie buit zien, dan hoor je niemand meer klagen.’

Achter Abeke ging de deur open. Ze draaide zich om en keek omhoog naar haar vader, een lange, slanke, gespierde man met

een kaalgeschoren hoofd. Zijn ogen stonden niet vriendelijk. ‘Abeke! Chinwe zei al dat je terug was. Ik stond op het punt een groep mensen weg te sturen om je te zoeken.’

‘Ik wilde een mooi naamdagsgeschenk aanbieden,’ legde Abeke uit. ‘Ik heb deze antilope geschoten.’

Haar vader ademde zwaar en deed zijn ogen dicht. Hij moest moeite doen om zijn stem niet te verheffen. ‘Abeke. Dit is een heel belangrijke dag. Je bent te laat. Je zit onder het stof en het bloed. Het hele dorp is in rep en roer door jouw verdwijning. Waar is je gezond verstand? Je waardigheid?’

Abeke voelde zich vanbinnen verschrompelen; haar trots ebde weg en haar opgewekte humeur was op slag verpest. Heel even kon ze niets uitbrengen. Tranen sprongen in haar ogen. ‘Maar... ik bedoelde het goed. U weet hoe goed ik kan jagen. Het was een verrassing.’

Haar vader schudde zijn hoofd. ‘Het was egoïstisch. Eigenwijs. Je kunt die antilope niet aanbieden als naamdagsgeschenk! Dat dier is een bewijs van je slechte gedrag. Wat zegt dat wel niet over jou? Over ons? Wat moeten andere kinderen hier wel niet van leren? Je geeft gewoon die kruik die je hebt gemaakt.’

‘Maar die is lelijk!’ zei Abeke wanhopig. ‘Een aap zou nog een mooiere kruik maken. Ik kan dat gewoon niet.’

‘Je doet gewoon je best niet,’ zei haar vader. ‘Dat je zonder kleerscheuren thuiskomt met een stuk wild geeft aan dat je kunt jagen, maar ook dat je roekeloos bent. We hebben het later nog over je straf. Ga je klaarmaken. Ik zal tegen de anderen zeggen dat je verbindingsritueel toch nog doorgaat. Soama zal je helpen. Als je eens wat vaker een voorbeeld aan haar zou nemen, zou je ons minder te schande maken.’

Abeke voelde zich diep ongelukkig. ‘Ja, vader.’

Toen haar vader weg was, zwaaide Abeke de antilope van haar schouders en legde het dier op de grond. Nu ze eens goed naar zichzelf keek zag ze dat haar vader gelijk had: ze zat onder het

stof en het bloed. Ongelukkig staaarde ze naar haar mooie buit. Haar triomfantelijke gevoel had plaatsgemaakt voor schaamte.

Abeke probeerde haar tranen weg te slikken. Vandaag had háár dag moeten worden! Haar enige dag. Alles draaide altijd om Soama. Díé was toch zo attent, zo mooi en zo begaafd... Vandaag zou Abeke de Nectar van Ninani drinken. Zou ze een totemdier oproepen? Waarschijnlijk niet. Maar vandaag werd ze een vrouw. Een volwaardige inwoner van het dorp. En ze had zo graag een bijzonder cadeau gegeven.

Ze wou dat haar moeder er was. Haar moeder had haar beter begrepen dan wie dan ook. Maar haar moeder had een zwak gestel gehad en was op haar ziekbed gestorven.

Abeke kon zich niet langer groothouden en begon te huilen.

‘Daar hebben we geen tijd voor,’ zei Soama streng. ‘Je bent laat en je ziet er nu al niet uit.’

Knarsetandend bedwong Abeke haar verdriet. Ze wilde toch zeker niet dat haar zus haar zag huilen? ‘Wat moet ik doen?’

Soama liep naar haar toe en veegde de tranen van haar wangen. ‘Hm, misschien moet je toch maar wel huilen. We hebben niet genoeg water om je te wassen.’

‘Ik hoef niet meer te huilen.’

‘Dan zullen we je eens even opknappen.’

Abeke liet met zich sollen als een pop. Ze klaagde niet over de ruwe borstel of de doek die nauwelijks vochtig was. Ze gaf geen commentaar op haar kleding en sieraden. Ze liet alles aan Soama over en probeerde niet naar haar antilope te kijken.

Toen Abeke de hut uit kwam werd ze door het hele dorp opgewacht, want het was tenslotte wel háár dag vandaag. Alle inwoners stonden vanaf de deur in twee rijen tegenover elkaar. O, wat had Abeke naar dit moment uitgekeken. Het was altijd leuk geweest om het voor anderen te doen.

Haar vader wierp haar een barse blik toe, net als de meeste andere mannen. Sommige vrouwen bekeken haar met afkeer,

andere met medelijden. Een paar jongere kennissen gniffelden.

Abeke liep tussen de mensen van haar dorp door, zich maar al te bewust van het feit dat ze hen teleurgesteld had. Ze wou dat ze heel hard weg kon rennen en opgegeten werd door een leeuw.

Maar in plaats daarvan hield ze die stomme kruik stevig langs haar zij, stak haar kin in de lucht en bleef lopen. De wind was aangewakkerd en blies stof over het dorp. Er schoof een wolk voor de zon. Abeke glimlachte niet en trok een strak gezicht.

Ze volgde het kronkelende pad van mensen. Zodra ze voorbij was gelopen sloten de rijen achter haar aan; iedereen liep met haar mee naar haar bestemming.

Verderop kreeg Abeke Chinwe in het oog. Ze stond aan het eind van het pad en had haar groene mantel, die alleen tevoorschijn werd gehaald voor verbindingsrituelen, nonchalant over een schouder gedrapeerd. De tatoeage van haar gnoe was zichtbaar op haar dunne, blote been.

Zodra Abeke eraan kwam begon Chinwe te zingen. De dorpsbewoners herhaalden elke zin in de oude taal van de stam. Abeke en de anderen wisten niet wat de meeste woorden betekenden, maar het was nu eenmaal traditie.

Toen Abeke bij Chinwe was knielde ze op de grond en voelde de korrelige aarde onder haar blote knieën. Al zingend keek Chinwe op Abeke neer, terwijl ze een klein kommetje in een grote ton doopte. Ze leek niet boos of teleurgesteld. Ze keek net als altijd tijdens een verbindingsritueel: ontspannen, en misschien een beetje verveeld.

Chinwe gaf de kom aan Abeke en zij pakte hem aan. Er zat maar een heel klein beetje vloeistof onderin, net zo kleurloos als water, maar dan dikker. Abeke dronk het op. De Nectar smaakte naar koude soep, zoals haar moeder die vroeger maakte van fijn-gemalen noten. Dit spul was zoeter, maar verder deed het haar er opvallend veel aan denken. Abeke kreeg tranen in haar ogen bij de herinnering.

Toen ze de kom teruggaf, keek Abeke vragend naar Chinwe op. Was dat echt de Nectar geweest? Of had Chinwe de Nectar vervangen door noten-wortelsoep? Chinwe pakte de kom van Abeke aan en bleef zingen.

Abeke voelde zich wiebelig, een beetje duizelig en overrompeld. Was dit een normale reactie? Haar zintuigen vingen van alles op. Ze rook de intense geur van regen die door de wind werd aangevoerd. Ze hoorde alle afzonderlijke zangstemmen, en ook wie er vals zong. Ze herkende zelfs haar vader en haar zus.

De lucht betrok en er klonk gerommel. Het gezang stierf weg terwijl iedereen omhoogkeek. Abeke had nog maar één keer meegemaakt dat er een totemdier werd opgeroepen. Hano was het gelukt, de achterneef van de oude Regendanser. Abeke was zes geweest toen het gebeurde, maar ze kon zich niet herinneren dat het had geonweerd. Er was een zachte gloed verschenen achter Hano en uit dat licht was een miereneter gescharreld.

Dit licht had niets zachts. Opeens verscheen er een vlammen-vuurzuil, feller dan een kampvuur, die lange schaduwen over het dorp wierp. Hier en daar klonken verschrikte kreten. Toen het licht weer verdween bleef er een luipaard achter.

Abekes hele lijf gonsde en ze keek met open mond toe. De luipaard was groot en sterk, bijna zo groot als een leeuw, met een prachtige, glanzende vacht. Als Abeke op de savanne zo dicht bij zo'n grote kat had gestaan, had ze het niet kunnen navertellen.

Niemand zei iets. Met vloeiende bewegingen die de spieren onder haar pels lieten rollen liep het statige dier naar Abeke toe en gaf een kopje tegen haar been. Zodra Abeke werd aangeraakt, verdween het gevoel dat ze onder stroom stond.

In een reflex kromp Abeke een beetje in elkaar. Het dorp voelde opeens heel vreemd en benauwend. Ze moest hier weg! Zou ze springen? Ze had het idee dat ze zo op het dichtstbijzijnde

dak kon springen als ze wilde. Ze wilde heel hard over de savanne rennen, en sluipen en jagen en klimmen.

De luipaard schuurde langs haar heup en maakte een eind aan de duizelingwekkende stroom instincten die haar overspoelde. Abeke ging rechtop staan en kon nog steeds nauwelijks bevatten wat er aan de hand was. Het dier dat naast haar stond zou haar in één hap kunnen verslinden.

‘Het is net Uraza,’ zei een kind, waarmee de stilte doorbroken werd.

Die opmerking zorgde voor een hoop gefluister. De luipaard liep een paar passen bij Abeke vandaan, een beetje onverschillig bijna, en keek toen achterom. Ze leek inderdaad op Uraza! Ze had zelfs diezelfde befaamde paarse ogen, fonkelend als amethisten. Maar dat kon niet. Er werden nooit luipaarden opgeroepen. Cheeta’s misschien, maar nooit luipaarden of leeuwen, laat staan luipaarden met paarse ogen.

Boven hen dreunde de donder en het begon te regenen. Eerst zachtjes, maar al gauw werd het een stortbui. De dorpsbewoners hieven hun gezicht naar de hemel, met hun armen wijd en hun mond open. Er werd gelachen en mensen slaakten vreugdekreten. Iemand greep Abeke bij de pols. Het was Chinwe. Ze had een zeldzame glimlach om haar lippen. ‘Volgens mij hebben we onze nieuwe Regendanser gevonden.’

De oude Regendanser was meer dan twee jaar geleden gestorven en sindsdien was er geen regen meer gevallen op Okaihee. Een paar buien waren wel in de buurt van het dorp gekomen, maar binnen de omheining was geen druppel gevallen. Diverse waterbronnen waren opgedroogd. Er was veel gediscussieerd over de vraag hoe ze de vloek moesten doorbreken.

‘Een Regendanser?’ vroeg Abeke verwonderd.

‘Er valt weinig tegen in te brengen,’ zei Chinwe.

Abekes vader kwam naar hen toe en wierp een behoedzame blik op de luipaard. ‘We kunnen maar beter naar binnen gaan.’

Abeke keek hem met samengeknepen ogen door de regen aan. ‘Dit is toch niet te geloven, vader?’

‘Zeg dat wel.’ Hij leek afwezig. Was hij nog steeds boos op haar?

‘Je dochter heeft een eind aan de droogte gemaakt,’ zei Chinwe.

‘Daar lijkt het wel op.’

‘En ze heeft een luipaard opgeroepen. Misschien wel dé luipaard.’

Haar vader knikte bedachtzaam. ‘Het oude beschermwier van Nilo. Wat betekent dat, Chinwe?’

‘Ik weet het niet,’ zei Chinwe. ‘Het is anders dan... Ik moet met iemand overleggen die meer kan zien dan ik.’

Haar vader keek naar de luipaard. ‘Zijn we wel veilig?’

Chinwe haalde haar schouders op. ‘Zo veilig als mensen bij een wild dier kunnen zijn. Het is haar totemwier.’

Haar vader wendde zich tot Abeke terwijl de druppels zijn kale hoofd striemden. ‘De regen probeert de verloren tijd in te halen. Kom mee.’

Abeke liep op een drafje achter haar vader aan; haar mooie omslagdoek raakte helemaal doorweekt. Ze probeerde te begrijpen waarom hij zo uit zijn humeur leek. ‘Bent u teleurgesteld?’ vroeg ze voorzichtig.

Hij bleef staan en pakte haar bij de schouders, zonder op de regen te letten. ‘Ik ben met stomheid geslagen. Ik zou blij moeten zijn dat je een dier hebt opgeroepen. Maar je hebt een luipaard opgeroepen! En niet zomaar een luipaard, nee, een luipaard die op ons beroemde beschermwier lijkt. Jij bent altijd al anders geweest, in positieve en in negatieve zin. Maar dit slaat alles! Zal jouw dier je goede of slechte dingen brengen? En ons? Ik weet niet wat ik ervan moet denken.’

De luipaard gromde zacht, niet heel dreigend maar wel ontevreden. Abekes vader draaide zich om en ging voorop naar

hun hut. De luipaard liep achter hen aan. Toen ze bij de voordeur kwamen, stond er een vreemdeling op hen te wachten. Hij droeg Euraanse kleren: laarzen, een broek en een dure blauwe mantel met een kap tegen de regen. Door de kap was zijn gezicht niet goed te zien.

Abekes vader bleef vlak voor de man stilstaan. ‘Wie bent u?’

‘Mijn naam is Zerif,’ antwoordde de man met een levendige stem. ‘Ik kom van ver. Uw dochter heeft het onmogelijke voor elkaar gekregen, zoals weken geleden al voorspeld is door Yumaris de Ondoorgrondelijke, een van de wijste vrouwen van heel Erdas. De gebeurtenissen van vandaag zullen de wereld veranderen. Ik ben hier om jullie te helpen.’

‘Kom dan vooral binnen,’ zei haar vader. ‘Ik ben Pojalo.’

Met z’n drieën stapten ze door de deuropening. De luipaard volgde soepeltjes.

Soama zat op hen te wachten; haar kleren vochtig maar niet doorweekt. Blijkbaar was ze snel naar binnen gegaan toen het begon te regenen. ‘Daar is ze,’ zei ze met een waakzame blik op de luipaard. ‘Droom ik?’

‘Mooi is ze, hè?’ vroeg Abeke, in de hoop dat haar zus onder de indruk was. De luipaard snuffelde even in de lucht en ging toen naast Abeke zitten. Abeke bukte zich om de natte vacht te aaien. De sterke geur kon haar niets schelen.

‘Ik vind het maar niks,’ zei Soama. Hulpzoekend keek ze naar haar vader. ‘Moet dat beest echt mee naar binnen?’

‘Ze hoort bij mij,’ antwoordde Abeke onmiddellijk.

De vreemdeling zette zijn kap af. De man was van middelbare leeftijd, met een lichtbruine huid en een keurig geknipte baard die alleen het puntje van zijn kin bedekte. ‘Misschien kan ik van dienst zijn. Dit moet allemaal erg verwarrend voor jullie zijn. Abeke, toen je vanochtend wakker werd had je vast niet verwacht dat je het lot van de wereld zou veranderen.’

‘Waar kom je vandaan, Zerif?’ vroeg Pojalo.

‘Een reiziger als ik komt uit alle windstreken,’ antwoordde Zerif.

‘Bent u een Groenmantel?’ Abeke vond dat hij net zo zelfverzekerd overkwam als een Groenmantel, ook al droeg hij het kledingstuk zelf niet.

‘Ik ben een van de Getekenden, maar ik draag de groene mantel niet. Ik hoor wel bij hen, maar ik hou me vooral bezig met de Koningsdieren. Hebben jullie gehoord over de gevechten in Zuid-Nilo?’

‘Alleen geruchten,’ zei Pojalo. ‘Iets over buitenlandse indringers. Door de droogte hadden wij de laatste tijd vooral zorgen over water en voedsel, eerlijk gezegd.’

‘Die geruchten zijn als het gekraak van een dam die elk moment kan doorbreken,’ zei Zerif. ‘Binnenkort zal niet alleen heel Nilo, maar zelfs heel Erdas overspoeld worden door oorlog. De Gevallen Beesten keren terug. Jouw dochter heeft een van hen opgeroepen. En daardoor staat ze nu midden in de strijd.’

Pojalo keek met een geschrokken blik naar de luipaard. ‘We vonden al dat ze erg op...’

‘Ze lijkt er niet zomaar op,’ verbeterde Zerif. ‘Abeke heeft Uraza opgeroepen.’

‘Maar hoe...’ fluisterde Soama met grote, bange ogen.

‘Daarop is geen antwoord mogelijk,’ zei Zerif. ‘De enige vraag is nu: wat gaat ze doen? Ik bied mijn hulp aan. Jullie moeten snel handelen. Deze luipaard zal Abeke vele vijanden geven.’

‘Wat stel je voor?’ vroeg Pojalo. ‘Ze is onze nieuwe Regendanser, en er is heel veel regen nodig.’

‘Haar gave,’ stelde Zerif ernstig, ‘zal veel meer brengen dan alleen regen.’

Abeke fronste haar wenkbrauwen. Deze onbekende Zerif had duidelijk plannen met haar, en haar vader hing aan zijn lippen. Wilde hij haar soms kwijt? Zou hij ook zo gretig zijn als Soama de luipaard had opgeroepen?

Zerif wreef met twee vingers door zijn baard. ‘We hebben veel te doen. Laten we beginnen bij het belangrijkste: jullie hebben vast wel gemerkt dat Uraza een beetje gespannen is. Ik stel voor dat jullie de luipaard die dode antilope geven, of die twee anders niet bij elkaar in dezelfde kamer zetten.’